

9/2014

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK
SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Kateřina Rybáriková
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Marta Vařílková

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Marta Židková, faráři
kurátor: Miroslav Maňák, past. pracovnice: Jana Kašparová

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

[http:// www.eabrno.cz](http://www.eabrno.cz)

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2014 (XVI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

Milí čtenáři,

nevím, jestli je to letošní příručkou pro nedělní školu, která kopíruje běh církevního i občanského roku a do které teď často nahlížím, nebo listím z platanu, které přes sousedovic zeď padá k nám na zahradu i na dvůr a vytváří tak botanickou hádanku, nebo snad tím, že jsem onedhdy držela v ruce svou starou skautskou košili, ale vzpomněla jsem si na indiánské pojmenování jednotlivých měsíců a na obrázky, které jsem si k nim kdysi dávno pečlivě překreslila do svého zápisníku. Indiáni samo sebou nepoužívali pro označení měsíců názvy, které používáme my. Každý měsíc byl však i pro ně něčím významný nebo typický a podle toho dostal i své jméno. Listopad je pro indiány bláznivý měsíc či měsíc bláznů. Proč? Aniž bych zevrubně pátrala po odborném vysvětlení, pouštím trochu uzdu své fantazii a představuji si nejružnější bláznivé kousky, které mohli indiáni v listopadu vyvádět. V tee-pee už nejspíš bylo dost zima, kdo ví, co dělali, aby se ohřáli... Nebo snad byl listopad bláznivý, protože dovede překvapit bláznivým počasím? Nebo že barvy jsou v přírodě bláznivě rozstříknuté jako na paletě excentrického malíře, než to všechno déšť a sníh smázne do jedné šedo-hnědo-černé mazanice? Nevím.

Přemýšlím, jaké indiánské jméno bych dala listopadu já. Měsíc bílého koně? Nebo snad měsíc mladého vína? Měsíc husí? Přiznávám, že svátek svatého Martina ve mně evokuje tyto požitky a na první sníh se pořád ještě těším. Nebo by to mohl být měsíc konečně suchého prádla! V listopadu už bude určitě dost zima na to, abych se nestyděla zatopit, takže ustanou nesnáze s koši mokrých svršků, které není kde kloudně usušit!

Při pohledu do diáře mě napadá ještě něco: v listopadu bude celocírkevní setkání učitelů nedělí v Brně I a u nás budeme mít brigádu na zahradě a před ní večerní setkání konfirmandů, bude instalace farářky Martiny Pumrové ve Vanovicích, chystají se 3. Šachy pro Diakonii, sejde se konvent našeho seniorátu, mládež čeká společné plavání - SOM SWIM, židenický Chrapot bude spolu s mnohými dalšími koncertovat na podporu lidí bez domova, dojde jistě i na nešpory, v poslední den měsíce je začátek adventu a u nás ve sboru další výletní neděle. A k tomu bohoslužby a všemožná pravidelná sejití. Co kdyby byl letos listopad měsícem setkávání? Nejen proto, že to hezky ladí s názvem našeho časopisu. Spíš proto, že v listopadu už nás počasí třeba bude zahánět někam do tepla a tam můžeme být i spolu. Buďte také měšťší indiáni a setkávejte se, co to jen půjde. Ať to setkávání není jen na papíře a ať o něm jen nečteme.

Saša Hauserová

Skautské bohoslužby

Dne 21. 9. přišlo do Červeňáku o něco víc lidí než normálně. Krom tradičních chodičů dorazila i parta skautů. Pro Jirku Grubera den, kdy nemusí číst čtení a připravovat si modlitby, pro členy sboru nevšední podívaná a pro evangelické skauty z fary na Pellicově první akce nového školního roku. 70. brněnský skautský oddíl, který přijímá do svých řad jak malá vlčata a světlušky, tak starší skauty a skautky, se opět postaral o doprovod ke zpěvu, čtení a modlitby. Pro skauty to je příležitost oprášit po prázdninách svůj kroj, vidět se s kamarády a předvést se na veřejnosti. Jiří Gruber ve svém kázání o Petrově vyznání Ježíše vyzdvihl důležitost převzetí zodpovědnosti, vedení ostatních a obhájení vlastního názoru. Po kostele na faře probíhal program již zcela v režii skautů. Během občerstvení u kávy a čaje probíhal paralelně program pro děti. Po kávě a čaji následoval oběd a odpolední program. V odpoledním programu se představil profesionální vypravěč příběhů a pohádek Martin Hak, který krom dětí nadchnul i rodiče svým vyprávěním o Červené Karkulce. Skautská neděle ve sboru Brno I skončila a vy se můžete těšit znovu v příštím roce. Buďte připraveni ...

Jáchym Sláma

Při prázdninovém pobytu našeho sboru na Blažkově se již několik let koná tzv. rozhovor generací. Mládež si připraví otázky na dospělé a ti zas své otázky na mladé. Mládež zajímá, jaké chyby jsme v mládí dělali, kdy jsme se poprvé opili, zamilovali nebo napálili, a nás zase zajímá, čím naše děti žijí, co je skutečně zajímavé, jak si představují svůj budoucí život. Jedna z letošních otázek na mladé zněla: Co vás v životě dosud nejvíc zaujalo a naplnilo? Co vás opravdu bavilo a našli jste v tom smysl? Nečekali jsme, že uslyšíme, že je to škola, církev nebo úklid vlastního pokoje. Spíš jsme se báli, že uslyšíme o skvělých počítačových

hrách nebo, což by bylo ještě horší: nic. Není nic, co by nás nadchlo a pro co bychom chtěli žít. Ale mládež nás překvapila. Několik z nich odpovědělo, že to, co je naplnilo a nadchlo, je skaut.

Ale nebyly to pouze skautské hry, schůzky, výlety, tábory a víkendovky. Při bližším vysvětlení se ukázalo, že to byl především pocit odpovědnosti, který jste prožili, když vám byli svěřeni druzí na starost. A to je něco, kde se setkává idea skautská, víra křesťanská a obecná povinnost lidská.

Co to znamená mít za někoho odpovědnost, nám napoví dnešní příběh z evangelia o pověření apoštola Petra. Odehrál se u Cesareje Filipovy na severu Galileje. Název toho města zněl tehdejší lidem podobně jako nám Leningrad nebo Gotwaldov. Bylo to město, které bylo přejmenováno podle tehdejších vládců. Cesarea znamená město císařovo a Filipova připomíná Herodova syna, který město postavil. Římský císař a tetrarcha Filip se k sobě sice měli asi tak jako Obama a Zeman, ale každá reklama se hodí. Evangelista to nejspíš vypíchl schválně. Právě tam, kde se lidé touží zvěčnit a navždy připomenout, tam jeden z učedníků pozná, že Pánem našeho života je Ježíš.

Trochu to ovšem vypadá, že si o to vyznání Ježíš sám řekl. Byl to přece on, kdo se zeptal, za koho jej lidé pokládají. Chtěl tím však pomoci učedníkům i nám, abychom si uvědomili, co od něj smíme čekat.

Učedníci pak vyjmenovali takřka všechny tehdejší úvahy o tom, kým by Ježíš mohl být. Ve skutečnosti to byly politické programy. Každý tehdy čekal vysvobození od někoho jiného a mnozí si svou nadějí promítali do Ježíše. Jeden snil o Janu Křtiteli, který vystoupí z hrobu, druhý čekal Eliáše, který sestoupí z nebe, jiný vyhlížel proroka, který, podobně jako Mojžíš, vyvede lid z otroctví, a jiní v něm naopak viděli Jeremiáše, který předpověděl babylonské zajetí. Ale Ježíš se nepřihlásil ani k jedné z těchto stran.

Místo toho položil učedníkům docela osobní otázku. A za koho mě pokládáte vy? Byla to otázka na tělo a nikomu z učedníků se na ni nechtělo odpovídat. Z evangelíí víme, že když učedníci něčemu nerozuměli, poslali Petra, ať se zeptá. Když jednou přišli úředníci z finančního úřadu, že Ježíš neplatí daně, byl to Petr, kdo to dostal za úkol vyřešit. Byl to on, kdo se nebál a nestydl se zeptat, kolikrát má odpustit svému protivnému bratru.

Ani v tuto chvíli Petr nezklamal. Jeho odpověď však byla překvapivá. Vyslovil svůj vlastní názor. A takové lidi potřebujeme i dnes. V církvi, ve skautu i v politice. Chybí nám osobnosti, které se nebudou schovávat za ostatní, ale odváží se říci, čemu věří a za kým jdou. Petr riskoval, že bude za hlupáka. Přesto řekl, co si myslí. Dokázal být originální, dovedl myslet jinak než druzí. Ne všichni to dovedou. Ne všichni se cítí dobře v čele. Ale těch pár, kteří ten dar mají, je třeba pro tuto roli připravit. A k tomu je právě ve skautu a církvi dobrá příležitost.

Není nic horšího než rozený vůdce, který už od malička poroučí mladším sourozencům, své třídě a pak ve firmě svého otce. Lidé, kteří mají dar vést druhé, musí projít tvrdou školou, kde se nejprve naučí sami poslouchat, ustoupit, odpustit, uznat chybu a pokořit se. Ale právě ze skautu, z církve a z křesťanských rodin takoví lidé často vycházejí. Jsou z nich pak dobří manažeři,

ředitelé, politici, předsedové vlád, učitelé, faráři, podnikatelé, vojáci, primáři i státní úředníci. Být vůdcem, stát v čele, rozhodovat za druhé je náročné, těžké, nevděčné, a proto se tomu musí lidé od mládí učit, vyrůst do této role a ne ji urvat nebo se do ní sami pasovat. Těch, kteří jsou schopni a ochotni stát v čele, je málo a je to dar od Boha. Takové lidi je třeba hledat, objevovat, povzbuzovat a vychovávat.

úryvek z kázání Jiřího Grubera na Mt 16,13-20

Pasování Vřešťanů

Přišli jsme do kostela a mysleli jsme si, že půjdeme rovnou na Hády pasovat nového Vřešťana a vykopat listinu. Ale nakonec jsme byli v kostele na kázání. Po kostele jsme vyrazili. Cesta se mi zdála dlouhá, ale vůbec mi to nevadilo, protože byla zábavná. Hned na začátku cesty jsme začali hrát hry. Dohromady jsme si zahráli asi 4 hry a ve všech se běhalo, takže super.

Po nějaké době jsme došli na určené místo a tam jsme vykopali urnu, ve které jsme měli nejstarší listinu s TOMEM, SAMEM a SÁROU. Ta už byla v rozkladu, vypadala jako artefakt. Celý výlet byl bomba, ale ještě jsme poté pasovali jednoho nového Vřešťana a dostali jsme pozvánku do Prosetína na víkend do fary.

Myslím si, že ten výlet za to stál a klidně bych si to zopakoval. A abych nezapomněl, na konci jsme dostali výborný guláš!

David Procházka

Umění jako svědectví o víře

Už řadu let vždy na pár týdnů nebo měsíců zdobívají sál Václava Pokorného, presbyternu a ostatní prostory sborového domu ČCE Brno I díla nám blízkých malířů a fotografů. Výběr autorů a jejich děl není náhodný.

Jde o to, aby vystavená díla byla jejich osobní výpovědi o lidech a o světě, o jejich vlastní víře, o proměnách prostředí života lidí a souvislostech mezi podobou měst a krajiny a stavem lidských srdcí a myslí.

Jde o to, abychom mohli sdílet pohled umělců pod povrch hmotného světa, abychom mohli v obraze malebné krajiny zahlédnout svědectví o víře a naději dobrých hospodářů, že jejich práce přinese užitek lidem a neublíží zemi, vodě, vzduchu a zachová prostor pro život také ostatním živým tvorům.

Jde o to, abychom očima autorů zahlédli v zobrazení lidských staveb řád, zdroj slávy a bezpečí chrámu a města Božího, abychom ve zpodobnění lidí našli obraz jejich duší a odraz stavu vlastních duší.

Mohli jsme to vše nalézat ve vystavených obrazech a fotografiích Zdeňka Bernáta, Evy Filemonové a jejího syna Borise, Jindřicha Štreita, Lukáše Hrdličky s Pavlem Svobodou, bylo to zachyceno na fotografiích Petra Barana a Jiřího Rohela, dokumentujících díla Jana Šimka a Otmara Olivy, a v dílech dalších autorů, kteří u nás své výtvary vystavili bez nároků na odměnu. Tou vždy byl zájem návštěvníků ze sboru a návštěvy přátel umění.

Mimořádným darem návštěvníkům vernisáží a „dernisáží“ byla vystoupení hudebníků - skladatelky a klavíristky Jarmily Mazourové s pěvcem R.B. Štěpánkem a kontrabasisty Lukáše Pelcla.

Tyto výstavy s podporou sboru a přátel přichystal, uváděl a občas doplnil poetickými průvodními texty a svými písničkami autor této zprávy David Mikolášek.

12. října skončila výstava fotografií Michala Koláře Krajiny z cest a zcestí. Krajiny, zachycené objektivem projektanta opatření na ochranu přírody a krajiny, vypovídají o hodnotách, které v daném místě existují, mají být chráněny, obnovovány nebo dotvářeny k obrazu ráje na zemi.

Obrazy krás krajiny téměř nedotčené i rozumně užívané a zvelebované potěšily asi každého. Fotografie míst poničených chamtivci tu chyběly. Snímky byly pořízeny autorem při jeho průzkumných cestách a posloužily mu jako podklad pro vystižení podstaty a jedinečnosti daného kusu naší vlasti a jako soubor údajů potřebný k vyjednávání s hospodáři, zastupiteli a státní správou.

Na zahájení výstav přicházely velmi rozdílné skupiny lidí. Měli možnost poznat prostředí našeho sborového domu a děkovali za dobré přijetí a zajímavé programy na zahájení a ukončení výstav. Většinou jen málo členů našeho sboru tuto příležitost k setkání využilo. Nejvíce z nás zůstalo na besedu o lidech pod Pamírem. Odezva mezi ostatními hosty nás zavazuje k hledání dalších příležitostí k rozhovorům o umění jako jednoho z možných projevů vděčnosti a pokory autorů před krásou a dokonalostí světa a života na něm.

Také já bych byl rád, ABY SE ZEMĚ RADOVALA ZE MĚ a z nás všech, kteří můžeme být svědky o NADĚJI PRO TENTO SVĚT, o tom, který je CESTOU I CÍLEM. Proto jsem zvolil pro další výstavu trochu jiné téma.

Už několik let se snažím získat informace od těch, kteří vedou děti i dospělé k vděčnosti za zázrak a dar života a k zodpovědnému vztahu k životnímu prostředí na této planetě. Konečně se sešlo dostatek zpráv o střediscích ekologické výchovy vzniklých z popudu evangelíků, jako byla členka evangelického sboru v Třebíči, paní Květa Burešová, jako je Aleš Máchal v Brně, David Šorm v Horní Krupě, a jako jsou lidé z dalších našich sborů i z ostatních církví, ochotní a schopní nabídnout veřejnosti obraz naší víry jako cesty k rozumné a zodpovědné správě světa. Takový pohled můžeme sdílet s lidmi, kteří působí na veřejnosti tak, jako OPS Dolní Morava v Břeclavi, Nadace Partnerství, Agentura ochrany přírody a krajiny a Ekologický institut Veronica, Lipka, Rezekvítek a další v Brně. Dospělým všech generací i našim dětem nabízejí možnosti vzdělávání, dávají nám zprávy o výjimečných místech a hodnotách chráněných státem a jeho institucemi.

Je na nás, jak nabídku ke spolupráci dokážeme využít k vlastnímu užitku a ve prospěch ostatního Božího stvoření.

David Mikolášek

Fryšták 19. - 21. 9. 2014

Jé, to vypadá dobře! Pojedeme? Ale budou děti zdravé...? A je to na celý víkend... měli bychom raději vyřídít to a to... a taky to cosi stojí... Ano, cosi to stálo, ale neměnila bych.

O co vlastně jde? O víkend pro rodiny s malými dětmi. Už několik let jej jednou za rok pořádá komunita Emmanuel na různých místech, poslední dva roky ve Fryštáku na Zlínsku.

Kdo tam jezdí? Inu, rodiny s dětmi převážně z katolického prostředí, a že jich tam vždycky je (těch dětí). Letos převažovaly děti dvouleté až pětileté, tak si snad umíte představit ten šrumec patnácti rodin na jednom místě třeba při bohoslužbě...

A proč by nás to mělo zajímat? Třeba proto, že je dobré se jednou za čas zastavit. Jakoby na chvilku vystoupit na malý ostrůvek z té rychlé řeky, v níž stále se svou rodinou jedeme, a podívat se kolem sebe trochu s odstupem, z jiného úhlu, než jsme zvyklí.

Hmm... a co s tím? No, pak je jistá možnost, že zaslechneme nově to, co sice dobře známe, ale v praxi nepoužíváme. Je tu totiž takový luxus, že děti už od těch nejmenších mají zajištěno hlídání a mají svůj program úměrný věku a rodiče se mohou posadit vedle sebe do kruhu a místo neustálého brebentění svých ratolestí společně a nerušeně čerpat inspiraci pro své manželství od jiných manželských párů. Ze začátku to zní dost teoreticky (jako že jsme přece Božím obrazem, a co to může a má znamenat v naší rodině; že do nekonečna se opakující práce v domácnosti může úzce souviset s duchovním životem či úplně normální rodinný život jako evangelizace - tedy pokud má naše okolí proč

ptát se, proč jednáme jinak... apod.), ale postupně to začne zapadat do sebe s praxí. To zejména při rozhovorech ve skupinkách - letos zvlášť ženy a zvlášť muži a nejvíc samozřejmě při osobním povídání ve dvou.

Ale to přece nejde, jsou tu ty děti, ne? Ano, jsou, ano, jde. Letos jsme totiž obdrželi darem mimořádně krásné počasí, a tak jsme si mohli (někteří po letech) vyrazit na manželské rande. Nespící děti jsme v poledním odpočinku odevzdali „hlídačům“, u spících jsme nahlásili souřadnice: číslo pokoje - jméno - přibližná doba spánku a potom, ještě mírně nervózní, jak to bez nás zvládnou, vyrazili ven. Ven, sami dva - volno téměř na 100 minut. Dobrých, požehnaných 100 minut... to se musí zažít. A těmi to neskončilo. Ona totiž s jídlem roste chuť - a tak při závěrečném sdílení opakovaně zazněla rozhodnutí zařídit si hlídání a pravidelně mít svůj čas (jedni manželé od čtyř dětí tomu říkají „randetime“) jen my dva. Nemusíme nic světoborného řešit, ale prostě být spolu. Třeba jen proto, abychom si neodvykli, že patříme k sobě; abychom se za pár let nedivili, kdo to vedle nás stojí...

A to je všechno? Ne. Sobotní večer patří přímělné modlitbě. Děti spí, rodiče se sejdou v kapli, nejprve společně chválí Pána. Potom přistupují vždy pár po páru dopředu, vyjádří, za co by chtěli prosit, a ostatní se za ně přimlouvají. Zní slova, písně, biblické verše - upřímná modlitba, povzbuzení, odevzdání, přijetí. To je mnoho.

A co děti? Nejsou tam jen tak odložené? No, tady je slovo jednoho z nich, tak posuďte sami.

„Ve Fryštáku je moc hezky. S hlídači jsme hráli různé hry, např. kulečnick, stolní fotbal, ping pong, beng a lezli jsme na horolezecké stěně. Večer byl večerníček. A když jsme měli čas, tak jsme s ostatními v klubovnách řádili s matracema. Nakonec byla bojovka.“

A proč to vlastně píšu? Abyste nepřehlédli příležitost vystoupit na nějaký ostrůvek ze své řeky a využili ji. Pán s vámi.

Iva a Anča Oukropcovy

ZAÚJALO NÁS

Františkovo desatero

Vypněte televizi, respektujte přírodu, neusilujte o to, přivést druhé ke své vlastní víře. To jsou tipy papeže Františka na šťastnější a spokojenější život. Papež je veřejnosti odhalil v rozhovoru publikovaném 27. července ve venezuelském týdeníku Viva a my jsme si je mohli přečíst v Katolickém týdeníku č. 35/36. Z doprovodného článku J. Zajíce cituji: Františkovo desatero - jak se návodu papeže Františka začalo hned říkat, obsahuje některé známé motivy, které současný papež trvale vnáší do veřejné rozpravy:

Jde především o jednoznačné odmítnutí neoliberalního dogmatu potřeby nezaměstnanosti pro efektivní fungování kapitalistického hospodářského systému. František v souladu s Ježíšovým přístupem vidí v první řadě člověka, ne systém - a v něm ten, kdo nemůže domů přinést jídlo za vydělané peníze,

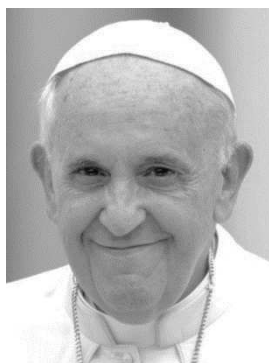
je hluboce ponížen ve své důstojnosti. Papež naléhavě vybízí k vytváření pracovních příležitostí a varuje, že pokud se to nestane, rapidně se zvýší počet drogově a jinak závislých lidí, jakož i sebevražd.

Podobně rezolutně se papež vyjadřuje proti drancování přírody, pokud ji někdo vidí jen jako zdroj zisku, nikoli jako náš domov, o nějž jsme povinni pečovat, včetně našich „bratří a sester“ z živočišné říše. Tady zkrátka papež věrně kráčí ve stopách toho, jehož jméno dnes nosí.

Jeho věta o vypnutí televize během jídla v odstavci týkajícím se zdravého způsobu trávení volného času se stala rázem oblíbeným bonmotem, ale je vytržena z kontextu, kdy papež apeluje zejména na rodiče, aby víc času trávili se svými dětmi a nepřipravovali se o vzácnou možnost komunikace při společném stolování. Potud jistě František souzní s převládajícím veřejným míněním.

On jde však dál a ve svém třetím doporučení nabádá k umění postupovat v životě kupředu. Volí příklad, kdy život teče jako voda, přičemž život mladých lze přirovnat k říčce plné kamení, v dospělosti se stává rychle plynoucí řekou a ve stáří kaluží, na jejíž hladině je pohyb, i když minimálně znatelný. O to víc by mělo být stáří zklidněné, doprovázené laskavostí, přívětivostí a pokorou. Dnešní svět stále víc potřebuje lidi, kteří jsou vstřícní a ochotní vydávat se nad rámec svých běžných povinností. K dosažení vnitřního klidu doporučuje nebýt věčně nespokojení a negativní. Nemluvit špatně o druhých lidech. Nesnažit se druhé přivést na svou víru. František doslova řekl: „Druhými lidmi se můžeme inspirovat a rozvíjet se díky vzájemné komunikaci. Přivádění druhých na svou víru je škodlivý a paralyzující aspekt všech náboženství. Církev se rozrůstá tím, že k sobě nové členy něčím přitáhne, ne tím, že je přemlouvá.“ Na závěr vyzdvihl papež potřebu se osobně angažovat ve věci udržení světového míru, když řekl: „Žijeme v čase mnoha válek. Po míru musíme hlasitě křičet“.

Pro lepší přehlednost zopakuji Františkova doporučení k smysluplnému životu v heslech:

1. Žijme a nechme žít
2. Rozdávejme druhým kousek sebe
3. Životem postupujme klidně
4. Prožívejme zdravě volný čas
5. Neděle je svátek
6. Vytvářejme důstojná pracovní místa
7. Respektujme přírodu
8. Nebudme negativní
9. Respektujme víru druhých
10. Pracujme pro mír

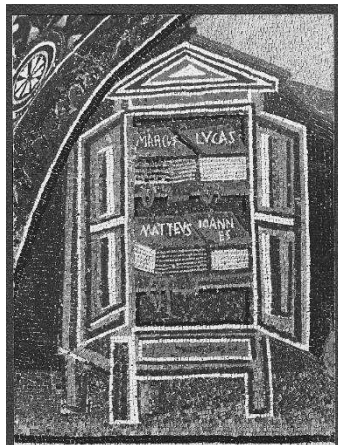
Můj závěr: jsem vděčná za osobnost papeže Františka, za jeho postoje, upřímnost a důvěryhodnost, která dokáže oslovit lidi dneška. A co my s tím?

Podle informací z Katolického týdeníku sepsala Jana Slámová

Utišení bouře Mk 4,35-41

Tento příběh stojí na rozhraní. Na rozhraní podobenství a zázraků. Do této chvíle vysvětloval Ježíš své učení, vykládal svou zvěst. To, co má být základ víry a důvěry. Teď vstupuje na scénu jako "divů tvůrce".

Učedníci s Ježíšem znovu opouštějí zástup. A nastává chvíle, kdy se oni sami dostanou do ohrožení života. Pocítí svoji vratkost na rozbouřeném jezeře. Ano, do této chvíle se také řešily slabosti, bolesti, dokonce nemoci ohrožující život. Ale byly to nemoci, slabosti, bolesti *jiných* - ne Ježíše, ne učedníků. Navíc Ježíšovým příchodem končily. Ale tentokrát se učedníci, vzdor tomu, že jsou s Ježíšem, sami dostávají do krizové situace.

Den se nachýlil, nastal večer. Stmívá se. Kdo ví, co za tmy vyleze na povrch.

Ten muž na lodi chce na druhou stranu, do země pohanů. Dokonce tam čteme zmínku o ostatních lodích, které vypluly spolu s nimi. Ale v samotné bouři už o nich není zmínka. Ty ostatní lodě se buď včas vrátily. Nebo tou bouří nějak propluly. Nebo také možná nepropluly... V bouři má každý co dělat sám se svou lodí a ostatní ztrácí z dohledu. Tváří v tvář smrti stojí každý sám.

Cosí, co bylo pro učedníky důvěrně známé, po čem se denně plavili a tahali z toho ryby, se teď proměnilo najednou v rozběsněný živel. Zahlédli na chvíli smrt. A to už v jejich zkušenosti zůstane. Hned v následující perikopě bude posedlý, který bydlí v hrobech. A hned potom Jairova dcera, která práh smrti překročila. Zachraň nás. Vyzvedni nás z téhle propasti. Pomoz. Zachovej nás živé. Spas nás. Hyneme. Přece nás nenecháš zemřít... Když si už nevědí rady, modlí se. Společně. Aby Bůh přestal být hluchý. Aby se ukázal. Aby zanechal svého klidu. Aby je nenechal spadnout do hlubiny. Modlí se, aby všechno nezakryla noc.

To samotné utišení bouře Marek líčí hodně jako exorcismus. Tedy něco jako osvobození či uzdravení moře. Ježíš rozběsněné síly okřikne, tak jako se křikne na psa. Stojí vztyčen uprostřed nich. Jako záchytný bod. Živly se mu poddávají, vítr utichá a moře se uklidňuje. Oproti velké bouři nastává velké ticho - plné úžasu.

A do toho ticha jim řekne: Vy zbabělí malověrní, to nemáte kouska víry? Malověrní - to jsou ti, co si neuvědomují, že Bůh obléká trávu a sytí zástupy. Malověrní jsou ti, kteří nevědí, že bez víry a lásky nebude zázraků. Malověrní jsou ti, kteří nevěří, že Bůh podává pomocnou ruku i v hodině smrti.

Je to těžké. A přece to nejzákladnější - odhodit strach a začít věřit. Malá víra je možná horší než nevěra. Malá víra je zapomenutí, nepočítání. Malá víra, to je odevzdanost "osudu". Malé víře chybí naděje, že je tu ten, který o každého člověka opravdově a skutečně dbá. Bůh Stvořitel. Kde není důvěra, kde děs ze

stvoření zvítězil nad vírou ve Stvořitele, tam se usazuje strach. Strach horší než hlubiny moře.

A říkali si mezi sebou: S kým vlastně máme tu čest, když se mu podřizuje vítr i moře?

Jestliže je utišení bouře líčeno jako exorcismus, pak tady chce Ježíš někomu pomoci. Tonoucím. Okřikl přitom vítr a moře. A nastal klid. Přesto není pointou tohoto příběhu „Poručíme větru dešti“ ani "Ježíš, Pán moří".

Ježíš tady zachraňuje lidi. Vrací své učedníky z pokraje smrti do života. Do života proměněného poznáním, že Bůh je přítomen a může se ujmout každého. Centrem tohoto příběhu není přírodní zázrak. Centrem je tu zájem, láska, blízkost, pomoc, dodání odvahy i naděje.

Co v tomto textu mohli slyšet tehdejší posluchači?

Žalm 44, 23-24 - s Ježíšem se vydali na moře, do nebezpečí. Kvůli němu jsou pronásledováni pro svou víru. A můžou volat stejně jako zbožní synové Izraele.

Žalm 107, 23-30 - boj víry dřívějších pokolení. A také spočinutí v důvěře, jež bylo dáno věřícím dávných dob.

Jonáš - příběh proroka, který byl poslán Bohem, stejně jako Ježíš, aby se vydal k pohanům. On na rozdíl od Ježíše utekl. Odplul taky na lodi, ale na druhou stranu. Teprve, když Jonáše hodili přes palubu, teprve tehdy se bouře utišila. Jonáš se úplně ztrácí v Ježíšově stínu. Když konečně dorazí k pohanům, chová se jako prorok zkázy a bez milosti jim dá co proto. A Ježíš? Ten se sice taky umí ozvat, ale ten Bůh, jehož nám Ježíš přibližuje slovem i činem, je Bůh milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný (*Jon 4,2*)

Ježíš spí - zemřel, sestoupil do pekel, zápas je prohrán. Učedníci za zavřenými dveřmi čekají na smrt, ať už přijde odkudkoli. Víra se rozplynula. Pokud se podaří přežít, tak je čas vrátit se na začátek - k lovení ryb. Dožít, jakoby se nic nestalo.

V životě nastávají situace, kdy to vypadá, že spoléhat na Boha, který pomůže, je jen nemístný hazard. Kdy se zdá, že Bůh nepřítomný. Jakoby i on sám byl v moci bouře. Kdy se zdá, že běh tohoto světa už Hospodin nezmění. Kdy to vypadá, že zasáhnout nemůže. Že jeho ruka je ukrácena a bezmocná...

A nemusí to být až v situaci, kdy se vlny valí na palubu. Životem nás má provázet víra, že Hospodin pomáhá. Víra pramenící ze zkušenosti s Boží pomocí. Víra pramenící z odpovědí na modlitby. Víra, kterou postavíme proti strachu i v té poslední hodině. Víra v Boží přítomnost. Víra, díky které bychom už nemuseli žít zdušeni strachem. O takovou víru prosíme.

A najednou - stojí, probuzen, zmrtvýchvstalý, uprostřed nich. Zastavuje ty ustrašené na cestě od prázdného hrobu a říká jim: Nebojte se. Už se konečně přestaňte bát.

Modlitba: Pane, prosíme, pomáhej nám v životě nacházet odpovědi na naše otázky. Prosíme, pomáhej nám pozvednout z pochyb a strachů naše oči, mysl, srdce. Vítr a voda neohrožily ty, kdo se s tebou plavili přes jezero. Proto se i my v našich bouřích chceme učit spoléhat na tvoje osvobození od strachu a držet se jistoty, že nám v životě stojíš po boku. Amen

Marta Židková

Spisy apoštolských otců 1

Už v úvodu k těmto deseti článkům o Novozákonních apokryfech a s přiřčením Spisů apoštolských otců se dostáváme do období rané křesťanské církve. Spisy apoštolských otců vznikaly zhruba ve stejné době jako novozákonní apokryfy, asi ve druhém století po Kristu, mizí tam mnohé fantastické příhody, ale náznaky hereze se ještě stále objevují. Tyto spisy tvoří spíš mezičlánek mezi kanonickými novozákonními knihami a spisy západních a východních církevních otců, jako je Origenes, Jeroným, Augustin, Jan Zlatoústý, Ambrož, Řehoř Veliký...

U nás byly Spisy apoštolských otců vydány v roce 1985 v Kalichu jako učebnice v překladu Ladislava Varcla, Dana Drápala a Jana Sokola. Další vydání máme z roku 2004 též z Kalichu, ale už ne jako skriptum, ale pěkně pojednanou knihu.

Mezi spisy apoštolských otců psaných jako dopisy nebo katechizmy počítáme: Učení dvanácti apoštolů (Didaché), List Barnabášův, 1. a 2. List Klementův, Listy Ignatia Antiochejského, Polykarpův a Umučení Polykarpovo, dále List Diognetovi a Pastýře Hermova. V textech je mnoho společného s již nám trochu známými Neznámými evangelií a Příběhy apoštolů. V popsaném se nejedná o výklady, ale o postřehy a i asociace pro dnešek.

Učení dvanácti apoštolů vychází zřejmě z nějakého židovského katechizmu (snad z Řádu esejské kázně z Kumránu). Začíná dvěma cestami, a to života a smrti, pak je tam o milování Boha a bližního a dále nezabiješ, nesesmilníš, nebudeš provádět potrat, nebudeš krást. Je tam i důležité slovo: „*Běda tomu, kdo bere, pokud ovšem bere, že (skutečně!) potřebuje, je nevinný*“. Tak třeba v květnu 1918 braly hladové děti v Plzni chléb z vozů vojenského konvoje a bylo jich pět zastřeleno. Tato hrůzná příhoda se vypráví i v souvislosti s účastníkem pohřbu dětí s Dr. Karlem Farským, zakladatelem ČČSH. Kdo byl skutečně vinný? To je víc než jasné. Někdy mám obavy, když tak někteří i instituce zápasíme o majetek, abychom si něco podobného nepřivodili. V VI. kapitole je, jak vysluhovat křest - v tekoucí vodě, v jiné vodě, pokud možno studené. „*Nemáš-li ani jednu, vylej na hlavu třikrát vodu ve jméno Otce a Syna a svatého Ducha*.“ Zde vidíme, že už v počátcích církve nebyl nutný křest ponořením, jak někteří zpochybňují náš křest. IX. kapitola se zabývá eucharistií (VP): „*Nikdo ať nejí a nepije z vašeho díkůvzdání, jedině pokřtění*“. Stále se v evangelických církvích vede debata, zda mohou nebo nemohou nepokřtění přistupovat k večeři Páně.

List Barnabášův. Autor je nejasný, jako u většiny dopisů, mohlo by jít dokonce i o Barnabáše, Pavlova spolupracovníka. V dopise je řada SZ citací s alegorickým výkladem na Krista, např. o obětech, o Jozuovi, o mředěném hadovi. Ve IV. kapitole je závažný text: „*Hospodin soudí svět bez ohledu na osobu*“. Lidské soudy nemohou být nikdy zcela objektivní, stačí se podívat jen

na to, jak drahé advokáty si může obviněný zaplatit a když ví, komu má co dát. Náš advokát sám za nás zaplatil tím nejdražším, svým pozemským životem. I tady, žel, mají někteří současní teologové výhrady. Ještě jednu poznámku k V. kapitole: „*Písmo totiž praví..., že spravedlivě hyne člověk, jenž má známost cesty, ale drží se na cestě temnoty*“. Kamarád, dokonce psycholog, který žil ve skupině lidí na rozhraní mezi křesťanstvím a pohanstvím, se mně dokonce zdráhal vysvětlit jejich učení, a to proto, že když je nepřijmu, jsem z jejich pohledu ztracen. V listu je dále o zpovědi, neobřezaném srdci i pojetí, že šest dnů stvoření se v dějinách opakuje jako 6 x 1000 let + 7. tisíciletí je jako odpočinek, to přijali svědci Jehovovi.

První list Klementův byl tímto třetím římským biskupem psán do Korintu. V IX. kap. čteme o Ježíši jako o člověku (muži) bolesti dle Iz 53. kap. Někteří moderní vykladači nevidí vždy totožnost trpícího Božího služebníka s Kristem. XX. kap. je o řádu v přírodě i s tušením jiných světadílů: „*Oceán...a světy za ním se spravují týmiž příkazy*“. XXV. kap. má známou báji o Fénixovi, ptáku, který opět povstává ze svých ostatků, jako příklad pro vzkříšení těla. V jedné z kapitol (XXIX) je: „*...se zbožnou myslí pozdvihující k němu čisté neposkvrněné ruce...*“ (podobně Lv 9,22 a Ž 28,2). Letniční a charismatici při modlitbách a zpěvu pozvedají spontánně ruce a někteří evangeličtí faráři nepozvednou ruce ani při požehnání.

V LIV. kap. je pro nás nepochopitelné sdělení: „*Kdo je tedy mezi vámi šlechetný? Kdo milosrdný? Kdo naplněn láskou? Ať řekne: Je-li kvůli mně nesvár a spor a rozbroje, vystěhuji se, odejdu, kam budete chtít...*“ Dovedete si tak představit naše politiky, někdy i jiné představitele? V dopisu je ještě o rozdělení národů podle počtu andělů (ochránců), o žárlivosti v souvislosti s mučednictvím, o neobřezaném srdci i o oběti chvály.

Druhý list Klementův je psán opět do Korintu, je to spíš homilie (kázání). Hned na začátku je slovo proti modlářství: „*Byli jsme slepí ve své mysli, klaněli jsme se kamenu, dřevu, stříbru a mědi, dílům rukou lidských...*“ (podobně 2 K 6,16). Každé zobrazení nemusí být modlou, známe docela dobře jiná úspěšná modlářství. Ve Slovníku judaik (Židovské muzeum Praha, 2004) jsou obrázky titulních stran knih z 18. století, nádob a svitků s lidskými postavami, o zvířatech ani nemluvě. Staré obrazoborectví z 8. století i z husitské doby bylo dávno překonáno, ojediněle se v protestantismu ještě objevuje. Islámské obrazoborectví známe z března 2001 z Afganistánu, kdy tehdy vládnoucí Taliban nechal odstřelit sochy staré 1 500 let. V VI. kap. je o dobrých skutcích. Například: „*A kdo se za nás bude přimlouvat, když se nebudeme moci vykázat svatými a spravedlivými skutky?*“ Ke konci knihy je psáno o pokání: „*Dobrý je tedy milodar jako pokání za hříchy, půst je lepší než modlitba, milodar je lepší než oběť...milodar bude ulehčovat naše hříchy*“ (XVI.kap.). Naše víra se liší. My věříme, že dobrý skutek je důsledkem našeho spasení, a ne příčinou. I odpustky zde mohou mít původ.

Jiří Novák

Na očích v Ivančicích

Už dlouho jsme v silůveckém staršovstvu přemýšleli, jak se postavit k památkám po staré Jednotě bratrské v Ivančicích, které patří do obvodu našeho sboru.

Z našeho pohledu bylo nějakých sto let, kdy v Ivančicích mohla působit Jednota bratrská, nejslavnější historií Ivančic. Kde však začít, když památka, kterou tvoří celý areál bratrských budov, je rozdělena mezi několik vlastníků? Někteří z nich ji asi celkem spokojeně užívají, ale někdy taky jako by si nevěděli rady s tím, že mají co dočinění s tímto zvláštním dědictvím.

Věřím, že není jednoduché dát každý z tak různorodých pozůstatků po staré Jednotě bratrské do pořádku a některé třeba ještě naplnit novým účelem a životem. Není to jednoduché zvláště s těmi, které se nedají využít ani k bydlení, ani k podnikání a ještě jsou v havarijním stavu. Není to už vůbec jednoduché, pokud majitel památky není protestantského ražení a nepatří k žádné z církví, hlásících se hrdě k české reformaci a k odkazu Jednoty. Takový by se radoval z toho, že mu patří taková vzácnost, jako jsou základy a věž bývalého bratrského kostela ze 16. století, které se sice nedají komerčně využít, ale je to místo, které má zvláštního ducha a pro mnohé zvláštní přitažlivost.

Až se naskytla možnost prezentovat tuto památku v rámci Dnů evropského kulturního dědictví. A tak se nám už druhým rokem stal první víkend v září opravdovým svátkem spolupráce a zájmu.

Společně se členy současné Jednoty bratrské a Církve adventistů jsme dva pozemky, na kterých jsou základy bývalého kostelíku Jednoty, nejprve uklidili. Posekali trávu, vysbírali odpadky. Jen plechovek od nápojů tam bylo o deset víc, než kolika let se dožil Jan Blahoslav. Počítáním si tuto činnost zpestřoval náš kurátor Dušan Lacko. Posekat, vyhrabat, vysbírat pozemek a vše odvézt jsme mohli jen díky tomu, že náš místokurátor Petr Matuška má k tomu všechno potřebné vybavení a do takové práce je jako drak. Díky němu jsme zde také loni instalovali informační tabuli.

Na celou sobotu a neděli jsme připravili společně bohatý program: výklad o historii, tisk linorytů, luštění chronogramu, okružní vycházku se soutěží, omalovánky s Janem Blahoslavem, možnost vyhrát Nový zákon překonáním lanových překážek. Letos Dušan Lacko a Petr Matuška připravili dokonce dva druhy letáček o Jednotě bratrské v Ivančicích. Historik Přemysl Bar promítal celou Kralickou Šestidílkou a film Poslední z Žerotínů.

Tato společná akce nás se sestrami a bratry z druhých církví sblížila vlastně víc než lednový ekumenický týden. V přestávkách, kdy nechodili žádní návštěvníci, jsme si povídali, co kdo víme o Jednotě, co nás z dějin, snah a myšlenek Jednoty oslovilo.

Celou akci provázela také vstřícnost ze strany vlastníků památek i ze strany města. Z kulturního informačního centra nám půjčili stany, sedací sety, vytiskli mnohé materiály, postarali se o propagaci, a navíc nám fandili a povzbuzovali nás. Ale i další drobná přispění nás velmi potěšila, jako možnost uskladnit si věci přes noc v domě naproti, tedy v bývalém bratrském gymnáziu, nebo moci v průběhu akce využívat toalety v pizzerii.

Všichni návštěvníci říkali, že jsou rádi, že se konečně připomíná snad ne úplně zašlá sláva Jednoty. Ke zdůraznění významu památky pomohly i loňské oslavy 400 let od posledního vydání Bible kralické z roku 1613. Její počátek byl v Ivančicích, v překladatelském díle Jana Blahoslava a následně v překladatelské skupině, která Ve Sboru Bibli do tehdejší češtiny začala překládat z hebrejštiny a řečtiny, a taky v tiskárně, která se v obavě před prozrazením a zničením stěhovala v r. 1578 z Ivančic do tvrze pánů ze Žerotína v Kralicích.

Vyvrcholením prezentace památky byla nedělní odpolední bohoslužba pod širým nebem na místě bývalého kostelíka Jednoty bratrské, ze kterého zbyly jen základy. Při bohoslužbě konečně zazněly i bratrské písně Blahoslava, Komenského, Augusty. Letos byla při bohoslužbě i vysluhována svatá večeře Páně. Letošních 600 let od obnovení vysluhování „podobojí“ nám k tomu dodalo odvalu. Počasí bylo opět pěkné, slunečné. Po tom, co jsme na místě strávili celý víkend, jsme si pomysleli: „To je ale pěkné místo, ten Ostrov zahrad!“ Více na <http://siluvky.evangelnet.cz>

Za všechny zúčastněné Martina Kadlecová, evangelická farářka v Silůvkách

EVANGELICKÉ KOSTELY A MODLITEBNY

Brumovice a Morkůvky

Asi pět kilometrů jihovýchodně od Klobouk u Brna se nachází obec Brumovice s necelým tisícem obyvatel, z nichž je asi 125 evangelíků (1998) patřících k Českobratrské církvi evangelické, před sloučením dvou evangelických církví byli reformovaní. Dnešní kazatelská stanice ČCE má počátek v roce 1908, je součástí rozlehlého, ale zdaleka již ne tak početného evangelického sboru v Kloboukách u Brna. (Setkávání 6/2012, str. 124) Po odchodu faráře Ludka Korpy administruje kloboucký sbor od 1.8.2014 Pavel Šebesta z Hodonína. Jen pro zopakování - sbor má stále pět kazatelských stanic: Bohumilice, Borkovany, Brumovice, Morkůvky a Velké Hostěrádky (Setkávání 6/2014). Již v roce 1902 byla v Brumovicích v zakoupeném domku zřízena modlitebna. Nová modlitebna je z roku 1927, ale stále připomíná venkovský domek, stejně tak i v následujících Morkůvkách. Ostatně skoro všechny bohoslužebné prostory malých kazatelských stanic vypadají podobně. Bohoslužby se tam konají dvakrát do měsíce.

V Brumovicích byla v září 2013 zahájena výstavba diakonického střediska ČCE Betlém s názvem Mirandie pro dospělé osoby s mentálním postižením. První obyvatelé by se měli nastěhovat v lednu 2015. Nestaví-li dům Hospodin, marně se namáhají stavitelé (Ž 127,1)

Morkůvky jsou další kazatelskou stanicí Klobouk v obci s necelými pěti sty obyvateli. Stanice měla v roce 1998 146 členů, je vzdálena přibližně 10 kilometrů od Hustopečí. Evangelíci zde měli školu v soukromí, povolena byla od roku 1848, za „skutečnou“ prohlášena 1863, později se stala školou obecnou (1871) a určitý čas tak také byla užívána, ale budova zůstala majetkem církve. Od vzniku kazatelské stanice v roce 1942 slouží jako modlitebna. Po přestavbě a přístavbě v roce 1997 slouží tento objekt také jako domov diakonie ČCE Narnie pro mentálně postižené děti. Bohoslužby jsou konány dvakrát měsíčně.

Jiří Novák

HISTORIE

Vzpomínka na oběti z Násedlovic

Letos tomu bude 70 let, kdy byli popraveni dva mladí chlapci z Násedlovic. Jmenovali se Karel Šemora a František Dobeš. První byl katolík, druhý evangelík. Násedlovice byly tehdy kazatelskou stanicí sboru v Kloboukách u Brna, nyní patří ke sboru Dambořice. Byli zatčeni při útěku z protektorátu v obci Bílá na severní Moravě. Chtěli se odtud zřejmě dostat na Slovensko, kde v tu dobu probíhalo Slovenské národní povstání. Byli vězněni v Kounicových kolejích v Brně a nakonec popraveni 14. listopadu 1944 v Justičním paláci v Praze. Zachovaly se dva dopisy Františka Dobeše na rozloučenou, které zde k uctění jejich památky a oběti přetiskujeme. Františku Dobešovi by dnes mohlo být 94 let.

Dopis Františka Dobeše ze dne 5. 11. 1944

Milí!

Tak už jsem celý týden v Praze. Vzpomínám na Vás co asi děláte a denně se modlím k Bohu aby mě dopřál shledati se s Vámi. Zítra budu si podávat žádost o milost a věřím, že bude vyhověno, vždyť jsem nic neudělal. Vy také žádejte, nežádali-li jste dosud, také navštívte v té věci našeho advokáta, který Vám poradí. Žádost se podává přímo panu stát. min. K. H. Frankovi a může být doložena dobrozdáním obce, v mém případě pobočkou zem. a lesnictví a p. také může přijet maminka do Prahy a vyžádat si osobní návštěvu u p. státního ministra a poprosit ho o milost pro mě. Věřím, že uděláte vše co bude ve Vaší moci. Psát můžete kolikrát chcete, já mohu psát jednou za 6 týdnů. Po

4 týdnech pobytu zde můžete žádati o návštěvu. Také pošlete můj pozdrav Jarmilovi do Říše, není snad už přeložen do Protektorátu? Také Staňovi, jeho manželce i malé Růžence. Že všem kamarádům je samozřejmé. Věřte je mi do pláče, ale přesto věřím. Máme zde Nový zákon a v něm čítávám ve volných chvílích. Kdo chce, může zde pracovat lepíme sáčky. Jinak prosím Vás všechny, abyste mě odpustili vše čím jsem Vám snad ublížil. Až teď, vlastně už dříve, jsem poznal, jakého dobrého života jsem si u Vás nevážil, bohužel poznal jsem to pozdě. Modlete se a snad dá Bůh, že se k Vám ještě jednou vrátím a pak budete mít docela jiného syna, než jste měli.

Všechny Vás líbám a zdravím Váš Franta

Dopis Františka Dobeše v den poprav 14. 11. 1944

Milí,

Je 9 hod ráno, úterý. Tak píši Vám svůj poslední dopis na rozloučenou s pouty na rukou. V 16 hod budu popraven. Vidíte, už se mně to plete s tím datem (pozn. - v záhlaví dopisu je přeškrtnuto datum 14. října a opraveno na 14. listopadu). Odcházím od Vás, aniž mám možnost oplatit Vám všechnu Vaši lásku, kterou jste mně vždy projevovali a které jsem ani nebyl hoden. Proto apeluji na Vás, Stáňo, Marie i Jarmile, dochovejte své rodiče a buďte jim hodnými dětmi víc, než jsem to dokázal já sám.

Odpouštím Vám vše a prosím také Vás, odpusťte mně, zda jsem Vám ublížil. Také vyřidte všem mým přátelům můj poslední pozdrav. Jsem v rukou Božích i zde v cele smrti. Víím, že jsem nic zlého neudělal, a proto předstoupím před tváře Hospodina s čistým štítem.

Moje papíry Vám přenechávám, není v tom nic hodnotného, naložte dle vlastního uvážení. Svoji literární činnost jsem skončil dřív, než jsem vlastně začal. Tento dopis ukažte také Boží Hanákové, s níž jedinou se také loučím, jí děkuji také za mnoho krásně prožitých chvil, ani ona, ani já nečekal jsem tenhle konec. Zvláště Rudu Valentu zdravím. Růžence přeji do vínku také vše nejlepší, vždyť jsem ji ani nemohl pochovat.

Věřte, že jsem kliden, a o totéž prosím Vás. Smířil jsem se již dříve se vším a odcházím s vědomím, že Vás čekají lepší zítřky, kterých Vám dá Bůh, který si mě povolal. Vzpomeňte na mě někdy, jako já teď vzpomínal na Vás denně v dobrém.

Tedy přijměte moje poslední slova. Líbám Vás v duchu naposled a končím. Váš syn a bratr František

Podle knihy Násedlovice v obrazech

Hudební nešpory v Červeném kostele

Listopadové hudební nešpory proběhnou v neděli 2. listopadu v 19:30. Vystoupí při nich nejprve zpěvačka Jana Vondruš za klavírního doprovodu docenta Jana Krále a v druhé části vystoupí symfonický orchestr Sokola Brno I, který diriguje Joel Hána. Biblickým zamyšlením poslouží bratr farář Štěpán Hájek a výtěžek koncertu bude věnován občanskému sdružení Naděje.

Adventní odpoledne křesťanské služby

Tradiční setkání ve sboru Brno I se letos uskuteční poslední nedělí církevního roku 23. 11. ve 14 hodin. Naším hostem bude sestra farářka Jana Špinarová, která promluví o činnosti Okrašlovacího spolku ve Znojmě.

Kavárnička v listopadu

- 5.11. Promítání snímků z dovolené
- 12.11. Brno v proměnách času, pokračování z myšlenek historičky Mileny Flodrové - vypráví sestra Věra Bednářová
- 19.11. Konzervatoř
- 26.11. Pel - mel

Šachy pro Diakonii potřeť

Všechny příznivce šachů, dobrého jídla a Diakonie ČCE i letos srdečně zveme do Blahoslavova domu. 15. listopadu se uskuteční již 3. ročník benefiční simultánní partie, při níž česká šachová špička David Navara (GM) vyzve hned 30 hráčů současně. Výtěžek ze startovného (i následného jarmarku domácích pochutin) bude věnován na potřeby střediska Diakonie ČCE v Brně (web: <http://brno.diakonie.cz/>). Středisko nadále sbírá peníze na výstavbu Chráněného bydlení v obci Nosislav (více viz <http://brno.diakonie.cz/chranene-bydleni-nosislav/>). Od 12 h bude probíhat jarmark domácích pochutin a lahůdek.

Šachovou simultáňkou si symbolicky připomeneme výročí sametové revoluce a jejího vítězství nad totalitním režimem. Proto přijďte a spojte síly s ostatními hráči, nedopřejme Davidu Navarovi totální vítězství! Neváhejte pozvat přátele, kolegy nebo spolužáky, hrát i jíst se bude, dokud budou síly!

Praktické informace: registrace hráčů začne v 9.30 h, start šachové partie je plánován na 10.00. Startovné činí 1 000 Kč pro osobu dospělou, 500 Kč pro dítě či seniora. Přihlášky zasílejte mailem na adresu sasa.hauserova@gmail.com, eventuálně vyřizujte telefonicky na čísle 737517413.

Saša Hauserová

LIDÉ VE SBORU

Brno I

7.11.	Jindřiška Gregorová	71 let
7.11.	Marta Mottlová	74 let
11.11.	Eva Šimková	82 let
15.11.	Jan Blažek	30 let
16.11.	Kornelie Křehlíková	86 let
18.11.	Miloslav Kužela	88 let
19.11.	Jan Patočka	60 let
22.11.	Ivana Marešová	60 let
24.11.	Petr Blatný	40 let
24.11.	Pavel Vlček	78 let
27.11.	Věra Kovářová	84 let
28.11.	Alena Opletalová	71 let
29.11.	Josef Matocha	80 let

Pokřtěni byli:

28.9.	Matouš Humplík, nar. 2014
5.10.	Ema Sklenářová, nar. 2014

Oddáni byli:

20.9.	Eva Kafaková a Onřej Sedláček
18.10.	Ema Dejmková a Anton Dubský
4.10.	Petr Kloc a Tereza Krejčová

Rozloučili jsme se:

23. 9.	Petr Glavinoros, nar. 1922
18.10.	Adam Hladký, nar.1924

Brno II

3.11.	Jana Vláčilová	80 let
5.11.	Ladislav T. Dostál	70 let
9.11.	Vratislav Mika	84 let
10.11.	Jiřina Folwarczná	87 let
11.11.	Vlastimila Petránová	94 let
11.11.	Blahoslav Váňa	89 let
11.11.	Libuše Pokorná	89 let
11.11.	Miroslav Břenek	84 let
11.11.	Jaroslava Osvaldová	76 let
12.11.	Jakub Husák	74 let
13.11.	Drahomíra Kafková	80 let
14.11.	Miluše Lahodová	73 let
15.11.	Eva Melicharová	74 let
19.11.	Milada Wurmová	92 let
20.11.	Blanka Matyášová	91 let
21.11.	Bohuslava Krystíková	94 let
22.11.	Přemysl Prudil	72 let
24.11.	Marta Jakubcová	73 let
25.11.	Ivana Bedřichová	70 let

Rozloučili jsme se:

27.9.	Hana Širůčková, nar. 1949
-------	---------------------------

Oddáni byli:

11.10.	Martina Nižňanská a Daniel Farkaš
--------	-----------------------------------

DÍKY A PROSBY

Bože, náš Stvořiteli a dárce všech dobrých darů, zasad' do našich srdcí lásku a vděčnost za všechny dobré dary, které od tebe pro duši i tělo máme.

Přiznáváme, že nám všední starosti, práce i obavy zastírají výhled k tobě, k radosti i naději. Děkujeme, že nám stále znovu dáváš své slovo, stále nás voláš a dáváš možnost k pokání a novému začátku. Dávej nám, prosíme, svého Ducha, aby vedl naše kroky na cestě života, k tomu, co je pevným a spolehlivým základem, abychom mohli žít v radostné svobodě těch, kteří ti patří skrze Pána Ježíše Krista, neboť v něm nám dáváš život. Amen.

modlitba zazněla při bohoslužbách 19.10. v Betlémském kostele

Miroslav Rozbořil

Bratr farář Miroslav Rozbořil se narodil 8. 2. 1929 v Brně do smíšeného manželství. Podle předmanželské smlouvy byl pokřtěn v Římskokatolické církvi, zatímco jeho starší sestra Jarmila byla pokřtěna v Českobratrské církvi evangelické. Po několika letech začal navštěvovat také katolické náboženství. Maminka se ale stále více přikláněla k evangelické zbožnosti, s oběma dětmi navštěvovala evangelické bohoslužby a v době, kdy byla Jarmila konfirmována, maminka s Miroslavem z Římskokatolické církve vystoupili a stali se evangelíky.

Po nějaké době byl Miroslav Rozbořil konfirmován a začal v Brně navštěvovat dorost a mládež.

V roce 1948 maturoval na Státním reálném gymnáziu na Starém Brně a nastoupil ke studiu bohosloví v Praze.

Ordinován ke službě Slova a svátostí byl 25. 1. 1953 v Brně.

Jako vikář ještě před svou ordinací začal pracovat 1. 11. 1952 ve II. sboru v Praze na Žižkově. Rok na to ale musel nastoupit k výkonu základní vojenské služby. Odtud ho brzy ze zdravotních důvodů propustili. Od útlého dětství totiž trpěl srdeční vadou.

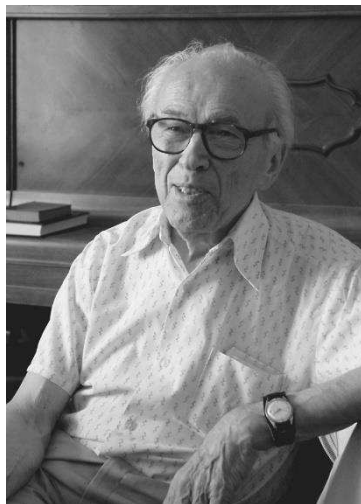
Po návratu z vojny nastoupil na místo vikáře do sboru v Třebelčovicích pod Orebem, do péče dostal především kazatelské stanice Kostelec nad Orlicí, Rychnov nad Kněžnou a Vamberk. Tam působil až do 30. 4. 1969 nejprve jako vikář, po složení farářské zkoušky jako farář. V době jeho působení se sbor v Kostelci nad Orlicí osamostatnil.

V roce 1955 se oženil s Martou Vařečkovou. Postupně se jim narodilo pět dětí.

Bratr Rozbořil v květnu 1969 nastoupil na místo faráře ve zdejší boskovickém sboru. A tady pracoval až do svého odchodu do důchodu - tedy do 31. 3. 1994. Od 1. 4. 1994 vypomáhal na poloviční úvazek na synodní radě v Praze jako tajemník pro ekumenu a současně stále pečoval o zdejší sbor.

Bratr farář dostal od Pána Boha do vínku spoustu energie, kterou věnoval především péči o církve. Proto od března 1997 začal pracovat ve sboru v České Třebové, kde se uvolnilo místo po náhlém úmrtí faráře Miloslava Dobrkovského. Tam pracoval až do srpna 1998.

Kazatelská služba pro něj byla vším a tak, když se znovu boskovický sbor uvolnil, nastoupil tu v roce 1998 na místo faráře. Svou službu zde ukončil v roce

2001. Poté ovšem začal ještě administrovat sbor ve Vanovicích, a to až do našeho příchodu v roce 2003.

Bratr Miroslav Rozbořil měl velké jazykové nadání, což mu umožňovalo stýkat se s celou řadou přátel z různých zemí světa. Myslím, že mnozí z nás jsme obdivovali jeho němčinu, angličtinu, francouzštinu, i to, že se podle rozhlasových kurzů naučil španělsky, a to tak dobře, že mohl pronést přednášku na univerzitě na Kubě a reprezentovat naši církev při cestě do Mexika.

Miroslav Rozbořil měl rád hudbu, kterou nejen poslouchal, ale také aktivně vytvářel. Hrál na housle a během studia na teologické fakultě byl členem kvarteta. Sám se naučil hrát na klavír. Když bylo třeba, doprovázel při bohoslužbách i na varhany.

V posledních letech začal bratr farář trpět mnoha nemocemi. Pán života a smrti ho z této časnosti odvolal v sobotu 20. září.

Děkujeme Pánu Bohu za to, že tohoto bratra vedl po jeho životních cestách. Že mu dal dar kázat a učit. A že jsme kousek cesty směli jít s ním.

podle životopisu, který připravila rodina zesnulého

Vážení a milí, jen s ostychem jsem přijal pozvání k tomuto slovu, ba chvílemi jsem téměř váhal, neměl-li bych svůj příslib odvolat. Ale vtom jsem si uvědomil, že dnes jsem jeden z mála dosud žijících, kdo pamatují bratra Miroslava Rozbořila ještě jako mladého chlapce. Vytanula mně na mysl scénka z podzimu 1945, kdy jsem se, pár měsíců po své confirmaci, začínal nějak míjet s Blahoslavovým domem, více po klukovsku zaujat obnoveným poválečným skautingem a sokolstvem.

Tenkrát jsme se čirou náhodou potkali, Mirek a já, na Lažanského náměstí. Trochu jsme se už znali. Já se pokoušel proklouznout kolem něho jakoby nic, jenže on, o dva roky starší než já, mě nepřešel, zastavil se se mnou - vybavuje se mi ta scéna u trosek Německého domu docela plasticky - a zval mě zpátky do evangelické mládeže tak mile bratrsky a kamarádsky, že jsem nakonec zase ještě přišel, a už tam potom i uvízl. Tahle skoro zapomenutá epizodka vlastně nastavila jednu z nejdůležitějších výhybek pro celý můj další život. Bez toho kratičkého rozhovoru tenkrát tam - kdož ví, kudy bych se já byl pohyboval dál. Mirek byl velmi odpovědný, důsledný a laskavý. Ted', po jeho smrti, si to s vděčností k Pánu Bohu takto zcela osobně uvědomuji.

Smím tvrdit, že to všechno nebyla jen náhoda.

Naše bratrství trvalo bohudík celý život. Vynechme teď léta v brněnském Dorostu, kde byl Mirek pro nás výraznou vlivovou osobností, podobně jako v evangelickém Junáku (19 Bo), v Odboru písmáků, v biblickém kroužku. Na Komenského fakultě a v bohosloveckém semináři nám pomáhal orientovat se ve studiu i v praktickém životě církve. V dalším desetiletí se začal sdružovat kruh několika farářů ke společné přípravě kázání na shodné perikopy Písma a M. Rozbořil výtečně uplatňoval své jazykové vybavení k co nejpresnějšímu překladu biblických textů, i pro každotýdenní vzájemnou výměnu výpisů z odborných komentářů. Tam taky docházelo k rozhovorům o tom, co je hlavní poselství Písma a nezastupitelné poslání církve v přítomném světě. Byly to

rozhovory o teologii i o našich konkrétních sborech a nabývaly někdy až zpovědní povahy. Účastníci byli spojeni vzájemnými přímluvami. (To společenství „HP“ pracovalo - s menšími obměnami - až do důchodového věku.) Miroslav se i v této teologické družině jevil jako nesmírně originální, nikomu nepoplatný myslitel. Byl zpravidla vždycky tak trochu sám svůj, i když v hlubokém slova smyslu jeho největším potěšením bylo právě to, že křesťan vůbec sám svůj není, ale že „jest svého věrného spasitele Ježíše Krista,“ jak to vyjadřuje heidelberská první otázka a jak to zní i v úvodní části úmrtního oznámení: *„Tvé slovo bylo mou radostí, potěšením mého srdce. Tobě náležím Bože, Pane náš.“* (Jer. 15,16)

Jeho charismatem a láskou bylo organizovat nadsborová vzdělavatelná setkání zainteresovaných „laiků“, presbyterů i nepresbyterů, zaměřená ne k obecným křesťanským tématům, ale elasticky k některé z obtížně zvládaných oblastí současného života. (Původní inspirací mu byla po mém soudu práce Gossnerovy misie v bývalé NDR, která se v padesátých letech minulého století např. pokoušela vstoupit s adekvátní pomocí do zdevastovaných, odlidštěných území Schwarze Pumpe v Lužici). V těch důkladných studiích a společných seminářích s laiky - i zahraničními - se senior Rozbořil snažil jít až na dřeň problému ve světle biblického svědectví. (Jeho německou přednášku z tohoto cyklu bohužel jednou u mne našla a policejné zabavila pohraniční kontrola ČSSR. Tvrdě si pak kvůli ní na Mirka zasedli. Odpustil mi to ještě dřív, než jsem se za neopatrnost stihl omluvit.)

Miroslav Rozbořil nebyl jen vzdělaný theolog, muž precizní služby a někdy až nepříjemný zastánce závazných řádů. Ti, kdo jej znali zblízka, patrně nikdy nezapomenou pokornou vroucnost, promyšlenost, střídlivost, naléhavost, angažovanost jeho osobních modliteb a přímluv. Při našem nezapomenutelném posledním kratičkém hovoru bylo už znát velkou pacientovu námahu, hlas nesmírně redukováný, nedostatek dechu - velkou tíží bytí. Přesto jsem nemohl nevnímat jeho tichou vnitřní jistotu. O té hovoří žalmista: *„Má duše přilnula k Tobě, Tvá pravice mě pevně drží“* (záhlaví smutečního parte, Ž 63,9).

Ctirad Novák

(zčásti předneseno při bohoslužebném rozloučení v Boskovicích 4.10.)

ZE SBORU BRNO-ŽIDENICE

Výlet na Valašsko a Lašsko

Dne 27. 9. 2014 se uskutečnil v pořadí již pátý výlet židenického sboru po tolerančních modlitebnách. První tři (v letech 2010, 2011 a 2012) směřovaly na Vysočinu, další (2013) do Bílých Karpat. Letos jsme zamířili na Valašsko a Lašsko, čímž se nám zásoby tolerančních modliteben ležící v rozumné dojezdové vzdálenosti od Brna povážlivě ztenčily a jsem zvědav, jak si s touto komplikací organizátoři poradí příští rok (aniž by museli čas odjezdu posouvat na třetí hodinu ranní...).

Tak jako v minulých letech jsme vyrazili v 7.30 autobusem od židenického kostela, o odborný výklad se tradičně kvalitně postarali Marek Fajman a Marta Procházková. Obdrželi jsme letáček se stručnými informacemi o místech, která navštívíme, a v průběhu cesty kolovaly autobusem nejrůznější informační materiály (knihy, fotky, mapy, články, historické dokumenty apod.). Nadto nás prý Marek informoval autobusovým mikrofonom i o zajímavých místech, okolo kterých jsme právě projížděli (reproduktory však fungovaly pouze v přední části autobusu, takže cestující v zadní části autobusu, mezi které jsem patřil i já, mohli podle občasného chrčení a pískání reproduktorů pouze odhadovat, jaké že zajímavosti asi právě míjíme.)

První zastávku jsme učinili v Hodslavicích, kde jsme postupně navštívili rodný dům Františka Palackého, dřevěný kostelík svatého Ondřeje, evangelický kostel a bývalou evangelickou školu. Rodný dům (postaven 1796) Františka Palackého je zpřístupněn veřejnosti a v současné době v něm je expozice o životě a díle Františka Palackého. Jestli tam někdy zavítáte, určitě se podívejte na školní rozvrh hodin z předminulého století. Kostelík sv. Ondřeje pochází z 15. století a lze do něj nahlédnout i virtuálně na stránkách www.hodslavice.cz. Evangelický kostel byl postaven na počátku 19. století, v letech 1851-1852 k němu byla přistavěna věž a nainstalovány věžní hodiny a zvony. V letech 1951-1952 proběhla významná úprava a změna interiéru, takže se nabízí otázka, co mají Hodslavičtí v plánu za 37 let. Bývalá evangelická škola je dnes využívána hodslavickým sborem, při naší návštěvě v ní bylo nachystáno velmi příjemné občerstvení, a v její předsíni má památník prof. J. L. Hromádka, který na škole svého času studoval.

Další zastávka byla v Rožnově pod Radhoštěm. Zde jsme měli z časových důvodů na výběr ze dvou možností. První byla navštívit dřevěnou toleranční modlitebnu ve skanzenu (Valašské muzeum v přírodě), druhá byla dojít si na oběd. Nerad bořím laskavému čtenáři iluze, ale rozhodl jsem se pro druhou možnost. Interiér restaurace Rožnovský rynek byl velmi povedený, jestli máte rádi

Hobita, také by se vám tam mohlo líbit. Humorné události s prasklou žárovkou, úzkou lavicí, chybějící přílohou, propolisovou slivovicí zdarma a zapadnutou vidličkou přeskočím, protože se jednalo převážně o humor situační, který je, jak známo, nepřenositelný. Raději zmíním několik zajímavých faktů o toleranční modlitebně ve skanzenu: bylo nebylo, byla v roce 1786 v Huslenkách postavena dřevěná toleranční modlitebna. Na konci 19. století postavili v Huslenkách nový zděný kostel a chátrající modlitebnu zbořili. K demolici se však nachomýtl Dušan Jurkovič a celou modlitebnu přeměřil a zakreslil. Po více než 100 letech byla roku 2009 modlitebna podle Jurkovičových plánů postavena ve valašském skanzenu (tzv. vědecká rekonstrukce).

Občerstvení (někteří obědem, jiní informacemi) jsme vyrazili do Velké Lhoty, kde se nachází jediná autentická dřevěná toleranční modlitebna. Toleranční, protože byla postavena roku 1783, autentická, protože nebyla nikdy přestavována a jediná dřevěná, protože víc se jich v České republice nezachovalo. Od roku 2008 patří mezi národní kulturní památky. (To znamená, že je v dobré společnosti Pražského hradu, Betlémské kaple, Karlova mostu a dalších.) Modlitebna je postavena ze smrkových trámů, střecha je mansardová, pokrytá šindelem, vnitřek je bíle vymalován, uspořádání klasické reformované... a vůbec, jeďte se tam někdy podívat, stojí to za to.

Poslední zastávka byla ve Vsetíně. Evangelické kostely jsou tu dva, Dolní (původně luterský) a Horní (původně reformovaný), naštěstí pro návštěvníky hned vedle sebe. Kostel Horního sboru je z roku 1827, dnešní podobu s novorenesančním portálem navrhl Dušan Jurkovič roku 1892. Ve sborovém domě na nás čekalo další bohaté občerstvení a zde si dovolím malou lingvistickou odbočku do valaštiny. Pod výrazem „frgál“ si asi většina čtenářů představí typický valašský kulatý koláč. Původně však slovo „frgál“ znamenalo nepovedený (spálený, nedopečený) koláč - zkratka „zmetek“. Vydáte-li se na Valašsko, je dobré vědět, že v některých oblastech Valašska se frgál stále používá v původním smyslu slova (takže budete-li se v obchodě domáhat koupě frgálu, můžete se dočkat nemilého překvapení) a typický valašský kulatý koláč je pak označován jako "pagáček" nebo "vdolek". Tím končím svůj lingvistický exkurs. Po sněžení části buchet, vdolků/frgálů (ano, v Horním sboru se používají obě označení) a chlebičků jsme ještě rychle navštívili kostel Dolního sboru (postaven 1782, později razantně přestavěn v novorománském slohu a přistavěna věž) a vyjeli vstříc slunci, které pomalu začalo dostávat sytou barvu čerstvě uvařeného raka...

Závěr už se mi sem nevejde, přečtěte si místo něj ještě jednou první odstavec.

Matouš Pleva

fotografie Petr Šplíchal a Miroslav Maňák

Brno I

Při hodnocení minulých akcí jsme měli radost ze skautských bohoslužeb, spokojeni byli naši hosté z Ratiboře a Kateřnic, vázla však organizace říjnových nešpor. Z pravidelných akcí se dobře rozběhly schůzky mládeže, kurzy Alfa i třicátníci. Bylo rozhodnuto o datu celocírkevních sbírek a staršovstvo se vyjádřilo ke změnám církevního zřízení a navrhlo kandidáty do nové synodní rady. O tom všem se bude jednat na blížícím se konventu 22. 11. Bylo rozhodnuto o koupi nového motoru k varhanám, záložním zdroji pro Červený kostel. Ze staré fary na Pellicově se odstěhovala rodina Syptáková, která zde 10 let vykonávala kostelnictví, a v těchto dnech se tam stěhují manželé Havlíkovi. Byly provedeny drobné udržovací práce na většině našich objektů a dokončena výměna nosného systému krovu v Rychmanově s významnou podporou města Újezd u Brna (dotace činila 400 tis Kč, sbor přispěl částkou 87 tis Kč).

Jiří Gruber

Brno II

Kazatelé informovali o pravidelných sborových setkáních, mimo jiné o nově vznikajícím Mateřském klubu - setkání pro maminky s nejmenšími dětmi, a také o setkáních dorostu konaných ve spolupráci se sousedními sbory. Členové staršovstva doporučili přijmout navrhované změny Církevního zřízení týkající se ustanovení ordinované služby v církvi a pravomocí synodní rady. Presbyteři se také zabývali přípravou zvláštních podzimních setkání a akcí, mezi jinými jde o Šachy pro Diakonii (15. 11.), konvent (22. 11.), „výletní neděle“ (30. 11.) a sborovou brigádu (8. 11.). Staršovstvo bude hledat nové zástupce sboru do kuratoria blažkovského střediska.

Martin Horák

Brno - Židenice

Na schůzi dne 8. 10. jsme se zabývali především budoucí volbou nového faráře pro židenický sbor. Pavlu Kašparovi skončí mandát ke konci roku 2015. Dále jsme zhodnotili proběhlý sborový zájezd po tolerančních modlitebnách - tentokrát na Valašsko a Lašsko - a plánovali další sborové akce do konce letošního roku. Chystáme například již tradiční Dárkování na neděle 7. a 14. 12., pečení perníčků, promítání fotek z dávno uplynulých sborových pobytů na Blažkově a další. Vyjádřili jsme se také k chystané změně církevního zřízení a k navrhovaným postupům pro přechod k samofinancování církve.

Marie Fikejsová

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 10.11.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
16:30 dětský klub Ovečky
16:30 biblická hodina pro děti

19:00 příprava NŠ
19:00 modlitební setkání

Středa:

15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi I.
16:00 konfirmandi II.
18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 6. a 20.11.
17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola
11:00 setkání na faře
14:00 Třicátníci 23.11.

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30 |

Pondělí:

18:30 staršovstvo 10.11.
18:30 konfirmační hodina pro dospělé 24.11.

Úterý:

19:30 střední generace
17:00 biblická h. Tišnov 4. a 18.11.

Středa:

13:00 Diakonie 12. a 26.11.
14:00 biblické čtení DD Kociánka 5. a 19.11.
18:00 biblická hodina
19:30 mládež

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba 27.11.
9:30 Mateřský klub 13. a 27.11.
16:00 vyučování dětí
16:00 konfirmandi
17:15 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka 1., 15., 29.11.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání u kávy a čaje

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina
20:00 staršovstvo 13.11.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání na faře
18:00 Desert 9.11.

Brno – Židenice

Pondělí

16:30 BH pro děti v Blansku

Úterý:

15:30 BH pro děti
19:19 DŽES – Židenické setkání mladých lidí

Středa:

17:00 konfirmandi
19:00 biblická hodina v Blansku
19:30 staršovstvo 12.11.
19:00 Zpěvy a modlitby z Taizé 19.11.

Čtvrtek:

18:00 setkání ml. mládeže
19:00 biblická hodina

Neděle:

9:10 nedělní škola
10:00 setkání u kávy a čaje
18:30 pěv. sbor Chrapot
Pátek 8.11. v 19 h koncert Schola Ecumenica Kostellova – Rok v radosti (v kostele)

Sobota 6. 12. Pečení perníčků u Fikejsů

Neděle 7.12. Dárkování,
16:00 videa z Blažkova

Brno I	Brno II	Brno - Husovice	Brno - Židenice
2.11. 20. neděle po Trojici BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Olga Tydlitátová ČK 19.30 Štěpán Hájek <i>nešpory</i>	BD Martin Horák Tiš Saša Hauserová	HU Štěpán Hájek <i>Rodinné</i> ČK 19.30 Štěpán Hájek <i>nešpory</i>	Žd Pavel Kašpar, VP <i>zpívá ChraPoT</i> Bl Pavel Kašpar, VP
9.11. 21. neděle po Trojici BK Jiří Gruber, Opl Jiří Gruber <i>Bigbeatová bohoslužba</i>	BD Saša Hauserová Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek	Žd Marta Židková Bl Marta Židková
16.11. 22. neděle po Trojici BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová <i>křest</i> Rch Olga Tydlitátová	BD Martin Horák Tiš Saša Hauserová	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
23.11. 23. neděle po Trojici BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Opl 14:00 Jana Špinarová	BD Saša Hauserová Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek	Žd Marta Židková Bl Jan Asszonyi
30.11. 1. Neděle adventní BK Jiří Gruber, VP ČK Jiří Gruber, VP	BD Jaroslav Vítek, VP Tiš Saša Hauserová, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
7.12. 2. Neděle adventní	BD Saša Hauserová Tiš Martin Horák		Žd Pavel Kašpar, VP <i>zpívá ChraPoT</i> Bl Pavel Kašpar, VP
BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Kuř: Kuřim v 10:00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00